

Велич і слава. Книга 3

КУПИТИ

Про книгу

Трилогія «Провісник» є спінофом серії «Темні елементи»

Триніті Мерроу зазнала поразки і втратила свого Захисника. Здається, навіть об'єднавшись із демонами та хранителями, вона не зможе подолати Провісника. Єдиний шанс - це звільнити Люцифера, наймогутнішого з Повергнутих ангелів, хоч це й надзвичайно ризикований крок. Проте тільки він може змінити хід цієї війни.

Розділ перший

Зейн стояв за якийсь метр від мене. На диво прохолодне липнєве повітря підіймало кінчики його білявого волосся над оголеними плечима.

Принаймні мені так здавалося.

Я повільно сліпну. Моє поле зору вже було досить обмежене, а від периферійного зору не лишилося майже нічого. Врешті воно звузиться до цяточки завбільшки з вушко шпильки. Усе ускладнилося ще й тим, що в обох очах з'явилася катаракта, від чого центральний зір став більш розмитим, а очі — чутливішими до світла. У мене генетичне захворювання, що називається пігментним ретинітом. Навіть уся та ангельська кров, яка тече в моїх венах, не здатна сповільнити розвитку хвороби. Через будь-яке світло я починаю гірше бачити, та й у напівморозі стає не краще: усе вкривається тінями і вночі важко щось розгледіти.

Отже, при мерехтінні вуличних ліхтарів посеред парку Рок-Крік, що освітлювали стежечку позаду, було дуже ймовірно, що очі мене обманювали. А ще кілька днів тому я пережила пекельний досвід, коли безумний архангел Гавриїл, також відомий як Провісник Затягнутих Монологів, завдав мені удару нелюдських масштабів. Сам Бог знає, що пережили мої очі.

Чи мій мозок.

Може, Зейн — це просто галюцинація, спричинена мозковою травмою чи горем? Це пояснення звучить набагато логічніше. Бо як він може стояти тут навпроти мене? Зейн... О боже, він помер, і до цього часу тіло його вже перетворилося на попіл — як стається з кожним хранителем після смерті. Той зв'язок, який з'єднав нас, який перетворив горгулью на мого Захисника, наділив обох силою і швидкістю, але водночас зіграв із нами злий жарт, щойно я щиро визнала, наскільки сильно люблю Зейна.

Його фізична сила ослабла, і Гавриїл цим скористався.

Я чула, як Зейн вимовив свої останні слова. Все гаразд.

Я бачила, як він зробив свій останній подих. Я відчула, як та ниточка, що з'єднувала нас як Захисника та Істинонароджену, обірвалася всередині мене.

Він помер.

Загинув.

Але ось горгулья стоїть тут, прямо навпроти мене.

Я відчуваю запах свіжого снігу та м'яти — зимової м'яти.

Він відчувається ще сильніше, ніж до цього, ніби літнє повітря всотало в себе зиму.

Через цей запах на якусь мить я завагалася, чи переді мною не дух — душа, яка померла й перейшла в інший вимір. Коли ті душі, які вже перемістилися у кращий світ, поверталися назад, щоб провідати своїх близьких, то люди зазвичай могли відчувати запах, який нагадував про померлого. Якись парфуми. Зубна паста. Сигарета.

Чи запах вогнища. Що завгодно, бо рай... у раю є свій запах. Він пахне так, як щось, чого найбільше бажаєш, і сильніше за все я хотіла, аби Зейн був живий.

Зараз я відчувала рай.

Проте навіть з моїм убогим зором бачила, що Зейн не дух. Він створений з крові та плоті, і він сяє. Від його шкіри лине слабе мерехтливе світло, якого раніше не було.

Я зазирнула в його очі, які вже не були блідо-блакитного кольору, і мені запаморочилося в голові. Зараз вони набули яскравого, інтенсивного відтінку, чим нагадали про ті короткі миті під час заходу сонця, коли небо вбирається у глибоко-сапфірові барви. Навіть у хранителів очі не мають такого відтінку, та і шкіра їхня не сяє, ніби ті старі ляльки Glo Worm, одну з яких Джада колись знайшла на горищі, коли ми були ще дітьми.

І до біса точно у хранителів не було таких крил, які напиналися за Зейновими широкими плечима. Крила горгулій часто нагадували мені м'яку шкіру, але ці були інакші. Ба більше, ці були вкриті пір'ям: білим, густим, зі смужками із золота, яке сяло райським вогнем, сяло величчю.

У цілому всесвіті, крім Бога, існувало лише дві особи, які мали таку потужну та всемогутню велич. Одна з них — Я.

Але Зейн не був Істинонародженим. І також він не належав до тих небагатьох людей, у чиєму генеалогічному дереві загубився ангел, від якого представники людської раси успадковували розбавлену, набагато менш

потужну велич. Вона дозволяла людям бачити привидів та духів або ж розвивала інші фізичні здібності.

Усе життя мені стверджували, що я — єдина Істинонароджена, дитина ангела та людини у першому поколінні. Але це була не зовсім правда. Ще ж був Салієн, син Гавріїла, але його вбив Зейн, тож, думаю, я знову стала єдиною у своєму роді. Але все це не мало значення — Зейн був хранителем.

Єдиним створінням, також наділеним подібною величчю та крильми, був ангел, але Зейн не належав і до них.

Однак зараз у горгульї, безперечно, були ангельські крила — вкриті пір'ям і осяяні славою.

— Трин...? — мовив він, і я зробила різкий вдих.

О Господи, це ж його голос. Усе моє тіло затремтіло.

Я була ладна віддати все, щоб знову його почути, — і ось бажання здійснилося.

Я ступила несміливий крок уперед.

— Я... відчуваю тебе. — Зейн дивився на мене, а в його голосі чулося сум'яття.

Він має на увазі мій зв'язок із Захисником? Всередині себе я шукала те віддалене усвідомлення, той укол емоцій, який належав не мені. Але нічого не відчувала.

Ниточки не було. Ніякого зв'язку.

Зейн більше не мій Захисник.

— Триніті, — м'яко повторив він, і тоді я почула. Тон його голосу. Він якийсь відчужений. Це не просто якась розгубленість. — Це ім'я... воно щось означає.

Моє серце затремтіло.

— Бо це моє ім'я.

Зейн схилив голову в тінь, але я досі відчувала його погляд. Він що... мене не пам'ятає? Всередині прокинулося занепокоєння.

Рекомендована література

Гнів і згуба. Книга 2

Буря і лють. Книга 1

Двір королеви вампірів

Жага. Книга 4: Приваба

Зміїне лігво

Пробудження. Книга 1.
Падіння руїни та люті

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ